

Voor een alpinist is geen berg te hoog

In de tijd dat alpinisten nog alpinisten waren, was er een freule die theelepeltjes spaarde. Ze had er al drie en wist niet dat ze er de volgende dag vier zou gaan hebben. Woonachtig in een villa met enige grandeur, bezat ze een kale hond, die haar hielp met het apporteren van de theelepeltjes. De muren van de villa waren behangen met foto's uit de tijd dat de hond nog een ruwharige teckel was. Wijlen haar man had als hobby de amateur-fotografie beoefend, met weinig resultaat of succes. Bij diens uitvaart had de doodgraver dan ook wijselijk zijn mond gehouden over de vrijetijdsbesteding van een man die op te jonge leeftijd was overleden. De freule was nog in haar vruchtbare leeftijd, maar had daarvan om onduidelijke redenen geen gebruik gemaakt. Bij leven had wijlen hun villa behangen met de talrijke mislukte foto's en daarbij de wens uitgesproken dat ze na zijn dood niet verwijderd zouden worden. Kennelijk had hij een vooruitziende blik, want zo bleven de muren onzichtbaar. Het stucwerk vertoonde al vervaarlijke tekenen van verval. Alleen een gek zou deze villa ooit nog kopen, maar dan alleen een gek met geld.

De frêle freule verpieterde hier, ook toen de kale hond al jaren dood was. Haar theelepeltjes-verzameling had ze reeds lang gedoneerd aan de plaatselijke kringloop. Op een dag stierf ze een stille dood, terwijl de voordeur gewoon openstond. Een toevallig passerend alpinist trof haar aan een aantal dagen na haar dood. Hij zocht eerst naar een krop sla, dan naar een zaklamp en tot slot naar een telefoon. Met een air van 'kijk eens wat ik kan' belde hij al sla etend de 112, om tijdens het gesprek voor de lol lichtsignalen in morse te schijnen op het door hem gevonden lijk. Het was dus geen alpinist, hij deed alsof.

260106; 27.1.2006